

Hieronder volgt het verslag van de ploeg die vorig jaar naar Tanzania is geweest:

Dag 12, Gepubliceerd op 7-7-08 om 22:30 , de laatste...

Yihh,

Jammer genoeg is dit onze laatste dag. Na eerst lekker te hebben uitgeslapen, gingen wij -ja, echt waar!- naar een museum. Dit paste natuurlijk prima binnen het educatieve kader dat strikt om onze reis heen gedrapeerd is. Vandaag was dit eigenlijk ook het enige wat mogelijk was om te doen in Arusha en omstreken, aangezien het een nationale feestdag is: SABA SABA (7/7). Hierdoor was het terrein van Sibusiso compleet uitgestorven.

Na het interessante, indrukwekkende, educatieve, fascinerende en bewonderenswaardige bezoek aan het museum, zijn we lekker op een terrasje iets gaan drinken. Heerlijk, in het zonnetje! Het was dan ook een warme dag!

Toen we toch een klein beetje trek begonnen te krijgen, zijn we kip gaan eten in Rotterdam. Nouja, de tuin van Rotterdam dan, want Rotterdam zelf zou toch wel een beetje te ver zijn vanuit Tanzania. Met andere woorden, het restaurant heette Rotterdam Garden. De kip smaakte bijzonder goed. Anne kreeg toch wel een heel speciale Passion juice: Op het pak stond immers dat deze houdbaar was tot de 29ste februari 2009?! Afijn, hij was wel heel erg lekker

Toen het half 4 's middags was, zijn we op het gemakje terug gereden naar het huis van Mama At. Omdat het nog steeds super mooi weer was, zijn we lekker gaan zwemmen. 's Avonds hebben we wat mooie foto's kunnen nemen van de Kilimanjaro bij zonsondergang. Daarna hebben we met z'n allen enquetes ingevuld en gesproken over de gang van zaken ter voorbereiding van onze reis, maar ook over het verblijf zelf. De dag hebben we afgesloten met een laat dinner, dat we zojuist voltooid hebben (het is hier immers half 12). Zometeen beginnen we allemaal aan onze laatste nacht in dit paradijs. Tot in Nederland! Anne en Sander

Gepubliceerd op 6-7-08 om 11:29 Dag 10 en 11, Op Stap

Karibu Sana!

Gisteren zijn we allemaal druk in de weer geweest. 's Ochtends al vertrokken we met onze chauffeur Frank naar de nabijgelegen stad Arusha, zeer bekend om het Rwanda Tribunaal. Daar bezochten we enkele winkeltjes, en probeerden we de opdringerige straatverkopers van ons af te schudden. Nadat iedereen zijn inkopen had gedaan, reden we een stukje verder naar de Masaai Markt. Dé plek waar iedereen je vriend is, je overal welkom bent en iedereen voor je een 'good price' maakt. We verbleven enkele uurtjes in het doolhof van kraampjes. Al gauw was iedereen bepakt met souvenirs, cadeautjes en andere prularia (natuurlijk met veel afdingen). Na de Masaai Markt bracht Frank ons naar Cultural Heritage, een grote souvenirwinkel, waar werkelijk álles wat een tourist zich kan wensen te koop is. Even waanden we ons terug in Europa, wanneer we nog wat inkopen in de supermarkt deden. 's Avonds nam Frank ons mee naar Masai Camp, dé uitgaansplek van Arusha en omgeving. Het werd een vrolijke avond vol muziek, dans en gelach. Zelfs de leraren voelden zich weer 20.

Enkele uren geleden, gingen we naar een Engelse katholieke kerk voor een mis van een uur (9:30 - 10:30). De traditionele mis was zeer herkenbaar.

Sander.

Gepubliceerd op 4-7-08 om 18:30 dag 9

Djambooo!

Het was vandaag weer een lekker dagje! Sander en Gonda zijn op out reach geweest, Maarten heeft een rondje gedaan over Sibusiso, Sara was vandaag onze kok. Anne en Marlot zijn naar de therapie gaan kijken. Anne met Emmanuel en Gilbert, Marlot met Dawson.

Anne:

Tijdens de therapie heb ik veel geleerd over de voeding van kinderen en de verschillende houdingen die daarbij belangrijk zijn. Het eerste meisje dat ik heb geholpen was 4 jaar. Ze was nieuw op Sibusiso en er moest dus een heel nieuw dossier worden gemaakt. Ze maakte deel uit van een tweeling en was 2,5 maand te vroeg geboren. Tijdens de bevalling huilde ze niet, en toen later ontdekt werd dat ze gehandicapt en spastisch was, dachten haar vader en haar grootouders dat het een straf van God was. Gelukkig heeft de moeder hen kunnen overhalen om met het kind naar Sibusiso te komen. Verder heb ik ook nog wat andere kinderen geholpen en in het kantoor wat formulieren doorgelezen en stempels gedrukt. Gilbert en Emmanuel waren heel rustig en vriendelijk en konden me allerlei dingen uitleggen, echt super!

Marlot:

Vandaag mocht ik Dawson assisteren, wat begon met een jongetje dat leerde staan. Ook oefenden we met de fijne motoriek, zoals blokjes pakken en stapelen. Daarna liepen ik en Kelvin een paar keer heen en weer met een looprekje. Vervolgens gingen we lopend naar de speeltuin waar Kelvin mocht schommelen, om even wat rustiger te worden. Na de lunch kwam er een moeder met een nieuw meisje, Dawson stelde de moeder een aantal vragen over de levensstijl en hij onderzocht het kind. Van een ander kind werd het armpje ingegipst, om daar vervolgens een spalk van te maken.

's Middags hadden alle mensen van Sibusiso een bijeenkomst georganiseerd om Atty op Tanzaniaanse wijze te condoleren met het overlijden van haar vader. Atty kreeg cadeautjes voor zichzelf, maar ook voor Henk en haar moeder. Na een speech van mr. Kimaro en Tina was er een drankje en een hapje. Ook hebben Sara en Marlot een liedje in het Nederlands gezongen voor alle mensen van Sibusiso en natuurlijk speciaal voor Atty. Rond een uur of 5 zijn we met z'n allen over de hobbelige weg naar huis gelopen met de Mount Meru in zicht. Tomorrow! Tomorrow!

Gepubliceerd op 3-7-08 om 21:11 dag 8, ieder zijn eigen ding.

Vandaag even een andere opbouw van onze blog! Iedereen beleeft elke dag wat anders en vandaar dus ook dat we allemaal ons eigen stukje hebben geschreven over vandaag...

Sander:

Vandaag was ik de gelukkige om een bezoek te brengen aan de mobility care op het terrein van Sibusiso. Ik werd op vrolijke wijze ontvangen in de rolstoelwerkplaats, waar de eigenaar trots zijn gereedschap liet zien. Daarna was het uiteraard tijd voor actie. Op het gebruikelijke tempo van de werklieden, die alles nogal graag rustig aan doen, pasten we een aantal rolstoelen aan, waarbij ik het soldeer apparaat en de slijptol mocht hanteren. Dikke pret, vooral onder het eten, toen de vreemdeling slechts zijn handen mocht gebruiken. Gelukkig loodsten ze me er met succes doorheen. Na de lunch hebben we nog wat pijpjes afgezaagd, tot ik weer mijn biezen pakten. Na een hoop wederzijdse bedankjes was het toch echt tijd voor afscheid. Voor mij was het een gezellige en vrolijke dag.

Vandaag even nagedacht over dingen die ik (Maarten) heb meegemaakt. Als je bedenkt hoe deze kinderen moeten opgroeien. Ze liggen meestal op de grond in een armtierig huisje of soms maar een lemen hut. Ik vind het een wonder dat deze kinderen in leven blijven. Ondanks deze omstandigheden proberen de mensen het er beste van te maken. De huisjes worden goed onderhouden en alles wordt netjes gehouden. Deze staan meestal vol meubelen en sommigen hebben ze ook versiering hangen aan de muur. Heel vreemd om dit te zien. De ouders zorgen vol liefde voor hun gehandicapte kind. Hier betekent Sibusiso een echte zegen. Zij maken een wereld van verschil. Ze steunen de ouders moreel en materiaal en dat is in die omstandigheden heel belangrijk. Ik ben blij dat ik de kans heb om dit mee te maken.

Gonda:

Deze dag was voor mij "picture day", want als je moet werken, neem je je fototoestel niet zomaar mee. Overal heb ik als "fotograaf" gewerkt met de belofte om alle foto's door te sturen, want iedereen wil natuurlijk een portretje. Zelf kan ik mijn gezin verrassen met een typisch Tanzaniaans gerecht. Dit wil ik natuurlijk jullie ook niet onthouden. Men neme mais, bruine bonen, echt fijngesneden ui en wortelen. Dit laat je (afhankelijk van je pan) tot prut koken. Dan snij je een soort groene kool (warmoes) heel fijn. Je bakt in gloeiende olie ui, tomaat, wortelen en de groente tot het gaar is. En dan smakelijk eten. Dit alles wordt afgewisseld met sloten thee. Half om half water en melk koken, bruine suiker erbij en losse thee. Misschien is dit wel een idee voor aanstaande zondag. SMAKELIJK!

Anne:

Vandaag ben ik voor de tweede keer mee gegaan op Out Reach. Samen met fysiotherapeute Bianca, Eunice en Steve ging ik naar verschillende dorpjes rond Arusha om kinderen thuis te bezoeken. Net als de eerste keer een hele ervaring! Iedereen was heel gastvrij en al gauw zat ik achter een groot glas mango sap bij een Tanzaniaanse moeder met haar twee kinderen. De jongen, Kevin, was geestelijk en verstandelijk gehandicapt, maar Bianca vertelde mij dat, door de goede zorg van zijn moeder en Sibusiso, hij had leren lopen en spelen met andere kinderen. Kei leuk om te horen natuurlijk!

Maar natuurlijk zijn het niet altijd goede verhalen. Vandaag waren we ook bij een gezin waarvan het gehandicapte kind bij zijn grootouders woonde. Nouja, dat zou dus zo moeten zijn... De grootouders hadden het kind overgebracht naar zijn echte ouders, maar wisten totaal niet hoe het nu met het kind ging en hadden Sibusiso al drie jaar niet meer bezocht. Ook waren ze helemaal niet geïnteresseerd en wilden ze niet langer met ons praten!

In totaal hebben we vandaag 7 kinderen (proberen) op te zoeken. Het blijft gek; vuile, hobbelige straten met even vieze huizen die van binnen helemaal zijn volgezet met allerlei meubels en versieringen en ook best schoon zijn.

Vandaag was dus weer een super leuke dag. Na de Out Reach ben ik nog even naar de therapie voor de gehandicapte kinderen en ook naar de school gegaan. Helemaal top dus!!

Sara en Marlot:

Vanmorgen zijn ook wij samen voor de tweede keer op out reach geweest en wel in de bush. Na een lange rit in de auto, kwamen we bij een Masaihuis aan. Joyce vertelde ons dat hier een jongetje van 9 jaar woonde, dat hij rond kroop als een slang. De masaihuizen zijn gemaakt van klei, water en een rietendak, we mochten binnen kijken. Het is daar donker, want er zijn geen ramen. Binnen in het dit keer ronde huis stonden nog muren, die het zit-, slaap- en het dierenvertrek creëerden, die muren waren versierd met allerlei scherven. Het viel ons op dat er twee kleine fotootjes hingen, voor de grap zei Marlot met een halve blik op de ene foto dat het wel Edwin van der Sar leek. Van iets dichterbij bekeken bleek het een voetbalplaatje te zijn met onze Nederlandse keeper! Het kindje omgekleed en daarna mee naar buiten genomen, waar het best koud was. Zitten of staan kon hij niet, net als praten, dus lag hij inderdaad op de grond en bewoog zich voort als een slang. Joyce vertelde ons dat de moeder de tweede vrouw was van de vader, die in het huis ernaast woonde. De vader was echter niet zo tevreden met een gehandicapt kindje en gaf de moeder daar de schuld van. Ze wilde graag naar Sibusiso komen, maar ze wordt niet gesteund door de vader en zijn eerste vrouw en omdat het nog al een afstand is, is het dus ook niet mogelijk. Over smalle weggetjes tussen de maisvelden in de heuvels bezochten we nog 3 kinderen. De masai waren erg vriendelijk en we werden overal hartelijk ontvangen. Een huis lag erg afgelegen en daar moesten we een heel eind naar toelopen. De schoonheid van het landschap drong toen pas écht tot ons door.

Bij terugkomst op Sibusiso stond het eten al voor ons klaar, aangezien de zon was doorgebroken hebben we het lekker buiten opgegeten. 's Middags zijn we eerst even in de keuken gaan kijken om daarna naar de speeltuin te gaan waar de therapie bezig was. Marlot is evenlater samen met Anne nog bij de school gaan kijken. Sara is in de speeltuin blijven hangen om te kijken naar de werkwijze van de therapeut, Emanuel. Hij had enorm veel geduld met de kinderen en het was heel interessant om te zien. Toen de school uit was en de kinderen moe hebben we met Dawson, een therapeut in opleiding gepraat. We hebben hem geprobeerd Nederlandse woorden te leren, wat hij toch erg lastig vond. Hij heeft ons een Swahili liedje geleerd, daarna was het toch echt tijd om terug te gaan naar Atty's huis om nog rustig na te genieten van deze alweer mooie dag.

Liefs vanuit Tanzania!

Gepubliceerd op 2-7-08 om 21:19dag 7, Karibu!

hallo iedereen!

Vandaag stapten we weer om half 7 ons bedje uit, op naar de zevende dag. Een dag vol belevingen voor iedereen. Sara ging vandaag op out reach net als Maarten, Marlot ging een lesje op de school volgen, Sander nam een kijkje bij de therapie, Gonda hielp rolstoelen in elkaar zetten en Anne heeft boodschappen gedaan op de markt.

De keuze bij out reach was vandaag weer, net als de andere dagen, stad of platteland (lees bush). Ik, Sara, ging naar de stad. In dit geval een heel andere stad dan dat je je voorstelt in Nederland. Vanaf de geasfalteerde hoofdweg sloegen we na een tijdje een weg in, opzoek naar het eerste kind. Er zijn geen straatnamen of huisnummers dus de huizen zijn erg moeilijk te vinden. Om het eerste kind te vinden hebben we dus ook erg veel de weg moeten vragen aan allerlei mensen, na een heel eind gelopen te hebben vonden we iemand die wist dat het gezin verhuisd was naar Moshi, een stad ongeveer 100 km verderop. Op naar de volgende locatie, deze keer waren we succesvoller, binnen een paar minuten zaten we in het juiste 'huis'. Een éénkamer woning, een stoel, bank, tafeltje, een kast en een bed stonden erin. Hier woonde een 10-jarig meisje met het syndroom van Down, gelukkig maakte zij het erg goed. Ze ging naar school en at goed, dus konden we met een gerust hart weer verder gaan. Uiteindelijk hebben we 8 kinderen gezocht, twee daarvan waren verhuisd, één was nergens te vinden en niemand kende de naam, een van de kinderen was, begreep ik, binnen opgesloten en ze wilden de deur niet openen. Dat is het meest voorkomende probleem vertelde Joyce, de maatschappelijk werkster die mee was op out reach. Veel mensen schamen zich voor hun gehandicapte kind en houden het achter. De 3 kinderen die we bezocht hebben maakten het naar omstandigheden goed. De 'stad' was toch een hele ervaring.

Op school begon ik (Marlot) vandaag met een groep adapted workers, dat is een groep jongeren met een verstandelijk en soms lichamelijk handicap, die op Sibusiso werken en elke dag een paar uur les krijgen. Vanmorgen van half 9 tot 9 uur kregen ze een les Language (dus Swahili). Na dat half uur nam Bryson mij mee naar de jongere kinderen en de moeders. Zij zaten allemaal op de grond en zongen vrolijke liedjes, na een kwartier kreeg iedereen een rammelaar. Waarmee ze de aandacht van de kinderen probeerden te stimuleren. Ondertussen ben ik met Bryson en 1 van de kinderen naar de snoozleroom gegaan, dat was om het kind eenigszins tot rust te laten komen. "theepauze" Op naar de moestuinen van de adapted workers, daar werd groente geplant en onkruid gespit. Na al deze ervaringen switchte ik weer terug naar de jongere kinderen, zij krijgen een heerlijke massage van hun moeder.

Na de lunch zijn Sander, Anne en Gonda samen met Atty naar de stad gegaan, wat natuurlijk een hele belevenis was. Wij zijn terug gegaan naar de school, om samen met de adapted workers te gaan dansen, op typisch Afrikaanse muziek. We hebben flink staan zweten, maar we konden nog lang niet tippen aan de danspasjes die zij lieten zien. Typisch Nederlands is natuurlijk de polonaise, wij probeerden die dan ook in te zetten maar echt animo was er niet

voor. Toen hebben we besloten ons aan te sluiten bij de afrikaanse danspasjes.. wat erg hilarisch was voor hen. Iedereen was redelijk moe, maar er moest nog gevoetbald worden. 2 ballen in het veld en schoppen maar, opeens barstten de jongens weer van energie. Ondertussen kwam Maarten ook een kijkje nemen. Na heel wat geschopt, gekopt en gelachen te hebben was het tijd voor de jongeren om naar huis te gaan, waarop wij volgden. Thuis aangekomen zat Maarten vrolijk te trommelen op zijn stoel en met zijn muziek mee te zingen, dat was natuurlijk een perfect filmmoment! Iedereen heeft deze dag weer genoten en kijkt uit naar morgen.

En voor wie zich afvraagt of wij de hele dag in de 'Afrikaanse hitte' zitten te zweten, Nee. Het is hier winter en dat is dus ook echt winter, dikke truien en een muts, best koud dus, misschien zo'n 20 graden. Best lekker vinden wij dus, maar als je dat zegt word je wel heel raar aangekeken...Kwa Heri,
Sara en Marlot

Gepubliceerd op 1-7-08 om 20:09 mobility care dag 6

Vandaag ben ik gaan helpen bij mobility care. Dit is een cooperatief bedrijf van Lucas, Daniel en Agnes. Zij worden ook gesteund door Sibusiso. Bij mobility care ontwikkelen en maken ze rolstoelen. Deze rolstoelen worden op maat gemaakt voor kinderen en volwassenen. Alles wordt zelf uitgevoerd. Ik mocht meehelpen om de wielen in elkaar te steken en de binnen- en buitenband te monteren. Na een lekkere kop thee zijn we verder gegaan met de assen en de wielen op de rolstoelen te monteren.

Even later kregen we bezoek van Jakob en Laura (Amerikanen). Zij hadden aangepaste rolstoelen besteld voor twee Tanzanianen. Deze rolstoelen dienen niet alleen om zich makkelijk te verplaatsen maar ook alles marktkraam voor hun spullen. Onder de zitting zijn laden aangebracht en zij kunnen een tafeltje installeren waarop zij hun handelswaren kunnen uitstallen. Ook was er een paraplu geïnstalleerd zodat zij in de schaduw of uit de regen kunnen zitten. Ik had geluk want die dag werden de stoelen aan hen overhandigd. Voor de gelegenheid hadden Jakob en Laura bedacht om een Amerikaanse maaltijd klaar te maken. Zij dachten: het is bijna onafhankelijkdag dus laten we hotdogs met Heinz ketchup en frieten meebrengen. Als dessert kwam dan watermeloen.

Na deze smakelijke lunch zijn we verder gegaan met het afwerken van de rolstoelen. Alle openingen van de buizen waar de rolstoelen uit gemaakt zijn, moesten afgedicht worden met een rubberen stop. Deze moest eerst goed ingelijmd worden voor dit kon gebeuren. Na zes rolstoelen en 36 stoppen zaten mijn handen behoorlijk onder de lijm (nu nog blijven ze soms nog even plakken aan het toestenbord). Dus het was tijd om terug te keren en onze verhalen aan elkaar te vertellen.

Morgen weer een dag vol activiteiten.

Maarten

Gepubliceerd op 30-6-08 om 21:19dag van tegenstellingen dag 5

Inderdaad een dag van tegenstellingen en verhalen. Vandaag waren we allemaal apart met Sibusiso bezig.

Marlot heeft in de keuken meegeholpen om de lunch en het avondeten klaar te maken. Zij heeft onder andere geleerd om maispap te maken, hierbij hoorde vleessaus en fijn gesneden groente. Eerlijk is eerlijk, wij hebben het ook op en het smaakte goed. Voordat Marlot kon gaan snijden, is Maarten naar de markt gegaan om alles in te kopen. Op de markt viel hem de kleine jongens op die plastic zakjes verkochten om de boodschappen in te doen. Ook een levende kip werd aangeboden voor de slacht. Vreemd was dat de straat vol met rommel lag en de slagerij toch redelijk schoon was.

Sara was vandaag op school, niet om zelf te studeren, maar om de leraar te helpen. Ze werd gevraagd om iets leuks te bedenken voor de kinderen. Met weinig middelen moet je dan toch maar ineens iets bedenken. Het idee van haar was prachtig, namelijk vouw een papier een aantal keren dubbel en knip er patronen in. Dit heeft ze de kinderen op een fantastische manier geleerd.

Anne had heel wat anders. Zij was op bezoek bij de werkplaats waar aangepaste rolstoelen worden gemaakt. Heel netjes heeft ze de buizen opgemeten en afgezaagd. Na een ochtend hard werken zijn Anne en Marlot samen naar de therapie gegaan om te kijken hoe men met de kinderen omgaat.

Sander en ondergetekende hebben weer in een landrover gezeten met de Out Reach. Sander naar de stad en ik naar de afgelegen dorpsjes. We bezochten de mensen thuis die een verstandelijk gehandicapt kind hebben. Deze bezoeken worden niet aangekondigd, zodat de mensen niet alles gaan opruimen en de therapeutische middelen ineens klaar gaan zetten. We vonden de mensen in verschillende omstandigheden, van een huisje tot een afgelegen "farm". Wat mij opviel was dat de mensen, ook in armoedige omstandigheden, steeds vriendelijk bleven. De Out Reach mensen waren ook erg geïnteresseerd in onze meningen en opvattingen.

Zoals verwacht hadden we vanavond volop onderwerpen om over te praten.

Inderdaad een dag vol met tegenstellingen.

Groetjes van Gonda

Gepubliceerd op 29-6-08 om 21:04 Safari dag 3 en 4

Mambo Rafiki's,

Afgelopen weekend zijn wij op Safari geweest. Zaterdag bezochten we Tarangire, zondag de Ngorongoro krater. We werden 'smorgens opgehaald om half 10 door onze gids "Emanuel". Het was een behoorlijk eind rijden om bij het eerste park te komen, maar dat gaf niet want zo zagen we ook erg veel van het Tanzaniaanse landschap. Aangekomen bij Tarangire werd het dak van de landcruiser geopend. Het was tijd om de dieren te gaan bewonderen! De eerste exotische dieren die ons pad kruisten waren de zebra's. Ze staken in een keurige rij de weg over, recht voor onze landcruiser! Geweldig!! Na een eindje verder gereden te hebben in het decor van de Lion King kwamen we Zazu tegen, hij wees ons de weg naar de volgende dieren: de impala's, dat zijn een soort van Afrikaanse herten. (Of door Marlot benaamd als eland!) Nadat de impala's ons gepasseerd waren sprong er een baviaan voor de auto, toen we opzij keken maakten we kennis met de gehele groep. Van een afstandje zagen we ook nog een struisvogel. Bij de lunch hadden we een prachtig uitzicht over de rivier waar olifanten aan het drinken waren. We werden verrast door een baviaan die zonder omkijken het cakeje van Sara pikte. Na de lunch hebben we olifanten (op nauwelijks een meter afstand), giraffen en een leeuw gezien. Deze eerste dag van de safari was een hele ervaring! Op naar de tweede dus! Maar voordat we daaraan konden beginnen, zat er natuurlijk nog een nacht tussen. Die brachten we door op een safaricamping. Bij aankomst werden we vriendelijk ontvangen, onze tenten werden voor ons op gezet en we konden zo aan tafel schuiven! We kregen popcorn, daarop volgde als voorgerecht een lekkere soep. Het hoofdgerecht bestond uit, rijst, gefrituurde aardappel, groente en rundvlees, een schaal met mango, sinaasappel en mandarijn werd geserveerd als nagerecht. 'The bill' van ons drinken was een grote verrassing, we wisten niet wat we moesten verwachten... We kregen een handgeschreven afgescheurd papiertje, 1 dollar voor 350 ml frisdank en 2 dollar voor een halve liter bier, zo kwamen we dus voor 13 drankjes uit op maar 18 dollar! (En dat is maar ongeveer €11,70)

8 uur was het toen we klaar waren, tijd om naar de tent te gaan, maar nog niet om te gaan slapen. Bij een toevallige blik naar boven ontdekten we de geweldige sterrenhemel! Heel veel en hele mooie sterren waren te zien, zeker de moeite waard om er even bij te gaan liggen. Na

het tandenpoetsen zijn we nog even gezellig bij Anne en Sander in de tent gekropen, maar daarna was het echt tijd om te gaan slapen. Om half 6 de volgende ochtend zijn we opgestaan, na een lekker ontbijtje zijn we vertrokken naar de Ngorongoro-krater.

Onderweg hadden we een prachtig uitzicht op het park Manyara, waar het reusachtige Manyara-meer de zonsopgang nog mooier maakte. Na nog zo'n twee uur in de auto te hebben gezeten kwamen we bij de krater, toeristische gebeurtenis daar, verschillende Masai probeerden ons allerlei sieraden te verkopen. Vanaf de rand van de krater had je goed overzicht, we vroegen ons wel af of er dieren waren... 610 meter naar beneden was het wel duidelijk, een hele lange rij gnoe's en verschillende zebra's vielen ons gelijk op. Terwijl we door het park reden hebben we gazelles, buffels, olifanten, nijlpaarden, flamingo's, hyena's, kraanvogels, jakhalzen, apen, struisvogels en nog veel meer kleinere vogeltjes gezien. Het meeste spectaculaire was de zwarte neushoorn die we van echt heel dichtbij hebben gezien! De lunch nuttigden we aan een mooi meertje, we moesten wel uitkijken voor de brutale vogels, die ook wel onze lunch zagen zitten. Daarna was het eigenlijk al tijd om terug te gaan. 4 uur in de auto later kwamen we aan bij Atty's huis waar de douche al op ons wachtte. Een, alweer!, lekkere maaltijd verder werd het tijd voor onze dagelijkse blog. Morgen gaan we echt in Sibusiso meelopen! 8 uur worden we verwacht klaar te staan, dus dat wordt uitslapen! To be continued...

Marlot, Sander en Sara

Gepubliceerd op 27-6-08 om 23:01Dé verjaardag van Maarten & dag 2

Mambo kakka en dada, baba en mama

Na een heerlijke nachtrust begon de dag rond half 10. Voordat we naar de Opendag van Sibusiso gingen, hebben we eerst lekker ontbeten met geroosterd brood, kaas en andere lekkere dingen. Geen gekke taferelen en eetgewoonten dus. 's Ochtends dan...

Rond 11 uur gingen we eindelijk op weg, fanatiek de heuvel af, naar Sibusiso. Daar aangekomen kwamen we bij een soort open, maar overdekte ruimte waar allerlei moeders en vaders met hun kinderen op felgekleurde plastic stoeltjes zaten. Lachend, zingend en dansend werd deze bijeenkomst gevoerd. De ouders kregen tijdens deze leuke ochtend voorlichting over het opvoeden van en de omgang met een gehandicapt kind. Tot onze grote verbazing werden wij onder luid aplaus en gezang verwelkomd. Nadat we werden voorgesteld kwamen er allemaal nieuwsgierige kinderen voorzichtig op ons af. Al gauw was het ijs gebroken en zaten we helemaal tussen de kinderen. Vooral het petje van Sander en het haar van Marlot was favoriet.

Toen de bijeenkomst vorderde kregen wij een papier met daarop getekende afbeeldingen van een kind in verschillende houdingen en bijbehorende tekst in het Zwahili. De ouders werden op deze manier voorgelicht over het fysiek functioneren en de grove motoriek van het kind. Daarna gingen de moeders van de kinderen zingen voor de menigte. Zoals jullie kunnen lezen was deze bijeenkomst dus vooral ingevuld met allerlei muzikale activiteiten. Een vrolijke boel dus! Voor het einde van de bijeenkomst kregen we nog een kleine rondleiding door Sibusiso. De keuken, de receptie met de kantoren en de werkplaats konden we onder andere bezichtigen. We stonden versteld, zo groot, zo mooi en zo goed onderhouden! Na deze korte bezichtiging gingen we snel terug naar de bijeenkomst, waar bijna de lunch geserveerd werd. Een aantal werkneemsters van Sibusiso kookten voor alle kinderen en hun ouders die naar de bijeenkomst waren gekomen. Wij waren ook uitgenodigd om mee te eten. Bonen, rijst, vlees, een soort spinazie, alles in giga grote ketels gekookt.

Na het eten en langdurig afscheid van alle lieve kinderen die om ons heen hingen en met ons dansten, gingen wij beginnen aan een grote rondleiding door Sibusiso. De slaapvertrekken met de woonruimtes van de kinderen waren verbazingwekkend groot en mooi, net als de

Sibusiso-Walk en het terrein zelf. De fysiotherapie-ruimte was daarentegen net iets te klein, maar met het geld van onze actie op school waren ze een nieuwe ruimte aan het bouwen! Rond half 5 kwamen we terug in het huis van Atty en Henk Hammer. Na een tijdje lekker op de veranda gezeten te hebben, gingen we zwemmen in het zwembad bij de lodge vergezeld door een schildpad. Vanuit het zwembad konden we de Kilimanjaro en Mount Meru zien! Prachtig gewoon!

Toen het iets te koud werd, zijn we terug gegaan voor het avondeten. Wederom hebben we heerlijk gegeten dankzij de kookkunsten van Anna, de huiskokkin.

Aangezien het tijdstip gaan wij nu toch echt stoppen met bloggen, want morgen gaan wij op safari! Mochten wij nu geen berichtjes meer plaatsen, dan zijn wij waarschijnlijk een hongerige (-) tegengekomen...

Liefs en groetjes van ons allemaal!

Marlot, Sander, Sara, Gonda, de jarige Maarten (29 jaar oud, wie gelooft het?!) en Anne

Gepubliceerd op 26-6-08 om 21:04 De reis en dag 1!

15.45 u, Zelderust-Steelantcollege.

6 reizigers staan klaar voor vertrek! Beladen met tassen, vol kleding, documenten en pillen, vertrekken ze richting Brussel Zaventem, uitgezwaaid door familie!

Eenmaal op Zaventem aangekomen (2 uur te vroeg) begon de zoektocht (wachttocht) naar de incheckbalie, eerste douane, eerste gate, eerste vliegtuig met eerste medepassagiers van de reis! Voor Marlot extra spannend, want het was haar eerste keer vliegen! Bestemming nummer één was Frankfurt, zo'n uurtje vliegen, waar we dan ook weer een uur stil hebben gestaan. Daarna kwam het zware deel van de reis: 8 uur aan een stuk door richting Afrika, Ethiopië! Aan boord hadden we aan eten noch drinken gebrek, aan een comfortabele slaapplek des te meer. Slapen ging niet zo gemakkelijk en het ontbijt 's ochtends wilde er bij Sara niet meer in maar liever uit. Eenmaal in Ethiopië geland, zetten we onze eerste stappen in Afrika. Een wereld van verschil. In Addis Ababa moesten we 2 uur wachten. Daarna zijn we richting Kilimanjaro Airport gevlogen, met nog een tussenstop in Nairobi.

Bij Kilimanjaro Airport werden we opgehaald door Frank en daarmee begon ons avontuur in Tanzania! Naar het terrein van Sibusiso was het nog ongeveer 20 minuten rijden, in de auto konden we al onze eerste indrukken opdoen van Afrika. Veel mensen langs de weg, en ook veel dieren. (Een hond werd gelijk met onze auto geconfronteerd...)

Aangekomen bij Sibusiso werden we verwelkomd door Atty, met cakejes, thee en Kilimanjaro bier. Na even te zijn bijgekomen van de lange reis, zijn we een stukje van het terrein gaan verkennen. We zijn al langs de rolstoelwerkplaats geweest, verder hebben we ook de lodge (luxe, met een zwembad, restaurant, bar en vakantieverblijven). Zelf logeren we bij Atty in haar mooie huis! Het is een waar paradijsje, we zijn haar echt dankbaar dat we hier mogen verblijven. De natuur is ook niet mis! Bij Afrika stel je je vaak een woestijn voor of een enorm droge vlakte, echter niets is minder waar in Tanzania! Niet alleen de prachtige flora overweldigde ons (avocado's, koffieplanten en bananenbomen), maar ook prachtige tropische vogels, gekko's en apen (!) kruisten ons pad in de korte tijd dat we hier zijn. En dan te bedenken dat we nog lang lang niet alles hebben gezien!

Het is hier nu 9 uur 's avonds (het is hier 1 uur later), dus wordt het tijd om ons bedje op te gaan zoeken. Morgen is het open dag bij Sibusiso, we zijn allemaal erg benieuwd!

Wordt vervolgd...

Sander en Sara